

Sygn. akt I.Ca 150/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Alicja Wiśniewska
-----------------	-----------------------

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2018 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko **P. P.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 19 stycznia 2018 roku, sygn. akt

I C 2827/17

oddala apelację.

SSO Alicja Wiśniewska

Sygn. akt I Ca 150/18

UZASADNIENIE

Powód D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystąpił przeciwko P. P. z pozwem o zapłatę kwoty 805,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że stroną pozwaną i F. Bank łączyła umowa pożyczki. Strona pozwana nie wywiązała się z umowy. Powód nabył przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy cesji z dnia 29 marca 2017 r.

Pozwana P. P. nie zajęła merytorycznego stanowiska w sprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 19 stycznia 2018r. w sprawie sygn. akt I C 2827/17 Sąd Rejonowy w Suwałkach powództwo oddalił.

W przekonaniu Sądu Rejonowego, w okolicznościach sprawy niniejszej, twierdzenia powoda, z których wywodził on swe roszczenia ocenić należało jako budzące uzasadnione wątpliwości. Stąd też nie zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo.

Z treści art. 509 § 1 kc wynika, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby to się ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. O ważnej i skutecznej umowie cesji wierzytelności można zatem mówić (co do zasady) wówczas gdy dotyczy ona wierzytelności już istniejącej (pod pewnymi warunkami również wierzytelności przyszłej) i gdy powyższa czynność prawna nie sprzeciwia się obowiązującym przepisom, umowie łączącej dłużnika i zbywcę wierzytelności lub właściwości zobowiązania, z którego wierzytelność będąca przedmiotem przelewu wynika. Uwzględnienie żądania powoda uzależnione zatem było od ustalenia, iż umowa przelewu wierzytelności zawarta pomiędzy nim a F. Bank spółką zarejestrowaną na Malcie była zarówno ważna jak i skuteczna.

Sąd Rejonowy wskazał, iż umowa przelewu wierzytelności z dnia 29 marca 2017 roku (k. 8-10) została złożona do akt sprawy. Umowa ta ma jednak bardzo ramowy charakter i precyzuje w zasadzie wyłącznie prawa i obowiązki cedenta i cesjonariusza, nie wskazując konkretnych wierzytelności i dłużników, w tym wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu. Zawiera ona ogólne sformułowania o przekazaniu dokumentacji odnoszącej się do konkretnej wierzytelności, które określają odrębne załączniki. Załączniki te nie zostały jednak dołączone do pozwu. Za dokument taki nie może bowiem, zdaniem Sądu Rejonowego, zostać potraktowany wydruk komputerowy opatrzony tytułem „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 marca 2017” (k. 6). Nie wiadomo bowiem, na jakiej podstawie, w jakiej dacie i przez kogo wydruk ten został sporządzony. Wydruk ten nie został też w ogóle uwierzytelniony ani podpisany. Wydruk ten nie ma zatem żadnej mocy dowodowej, nawet właściwej dokumentowi prywatnemu w rozumieniu przepisów kpc. Zatem w ocenie Sądu Rejonowego brak jest dowodów potwierdzających fakt, aby umowa ta obejmowała wierzytelność przysługującą F. Bank z siedzibą na Malcie w stosunku do pozwanej w niniejszej sprawie.

Ponadto w ocenie Sądu Rejonowego nie zostały złożone przez stronę powodową wystarczające dokumenty mające stanowić dowód istnienia zobowiązania pozwanego, wysokości świadczenia, terminu spełnienia świadczenia wobec F. Bank z siedzibą na Malcie.

Obowiązek udowodnienia zasadności roszczenia, w tym przypadku istnienia po stronie pozwanej ważnego zobowiązania względem powoda, obciąża zawsze stronę powodową co wynika z podstawowej zasady rozkładu ciężaru dowodu uregulowanej w art. 6 kc. Zgodnie z treścią tego przepisu ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powód, jako podmiot domagający się od pozwanej zapłaty, winien udowodnić zarówno istnienie zobowiązania pozwanej jak i jego wysokość. W sytuacji cesji wierzytelności obowiązek ten obejmuje również wykazanie istnienia zobowiązania pozwanej względem cedenta. Przedstawienie dokumentu sporządzonego przez samego cesjonariusza wymieniającego domniemywane zobowiązanie pozwanej względem cedenta tego obowiązku nie realizuje. Dokument ten stanowi wyłącznie potwierdzenie i causę zawarcia umowy cesji wierzytelności, nie stanowi natomiast przyznania pozwanej, że zawarła umowę z cedentem i ciąży na niej jakiegokolwiek względem cedenta zobowiązanie.

W tym stanie rzeczy z uwagi na nieudowodnienie powództwa podlegało ono oddaleniu.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł powód, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie żądania pozwu i zasądzenia od pozwanej zwrotu kosztów postępowania przed Sądem II instancji. Przedmiotowemu wyrokowi w apelacji zarzucono przy tym:

a) naruszenie art. 339§2 k.p.c. przez jego niezastosowanie i oddalenie powództwa w sytuacji, gdy strona pozwana nie stawiała się na rozprawę, co obligowało Sąd I instancji do przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, ponieważ nie budziły one uzasadnionych wątpliwości oraz nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa;

b) naruszenie art.232 k.p.c. przez nieuzasadnione przyjęcie, że strona powodowa nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, w szczególności w zakresie legitymacji czynnej oraz w zakresie wymagalności dochodzonego zobowiązania strony pozwanej względem powoda, podczas gdy powód

przedstawił dowody wykazujące przejście wierzytelności, jak również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, które to wobec niestawienia się przez pozwaną na rozprawę i niezajęcia stanowiska w sprawie powinny być uznane za dowody wystarczające do udowodnienia zasadności dochodzonego roszczenia;

c) naruszenie art.233§1 k.p.c. w zw. z art.231 k.p.c. przez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego, dokonaną w sposób wybiórczy, a przez to uznanie przez Sąd I instancji, że powód nie udowodnił, że przysługuje mu legitymacja czynna a także wymagalności roszczenia, podczas gdy powód przedłożył do akt sprawy materiał dowodowy wykazujący zarówno przejście wierzytelności na powoda, a co za tym idzie legitymację czynną strony powodowej, jak również zasadność roszczenia;

d) naruszenie art.245 k.p.c. w zw. z art.230 k.p.c. poprzez uznanie, że dokumenty prywatne przedstawione przez powoda nie dowodzą w sposób wystarczający wysokości i wymagalności roszczenia i uznanie, że wyłącznie dokumenty urzędowe mogą stanowić wiarygodny powód w postępowaniu sądowym podczas, gdy z przedłożonych przez powoda dokumentów prywatnych i urzędowych można wywieść zasadność roszczenia;

e) naruszenie art.309 k.p.c. przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że przedłożone kserokopie niepoświadczone za zgodność z oryginałem nie stanowią dowodu na legitymację czynną powoda oraz zasadności, wysokości i wymagalności roszczenia, podczas gdy w/w kserokopie stanowią inny środek dowodowy, co jednoznacznie wskazuje na brak rozpoznania przez Sąd I instancji istoty sprawy;

f) naruszenie art.6 k.c. przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie udowodnił faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym w szczególności w zakresie legitymacji czynnej oraz w zakresie zasadności i wymagalności dochodzonego roszczenia, co stoi w sprzeczności z przedłożonymi dokumentami, a w konsekwencji nierozpoznanie istoty sprawy i zaniechanie przez Sąd I instancji zbadania podstaw żądania powoda;

g) naruszenie art.509 k.c. przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód przedłożonymi dokumentami nie wykazał przejścia uprawnień na rzecz następcy prawnego, a w konsekwencji nie przysługuje mu legitymacja czynna, podczas gdy powód przedłożył do akt sprawy dokumenty, które potwierdzają fakt nabycia przez powoda dochodzonej wierzytelności;

h) naruszenie art.511 k.c. przez jego błędną wykładnię objawiającą się przyjęciem, że załącznik konkretyzujący przelewana wierzytelność powinien być opatrzony podpisem stron, a zatem zostać sporządzony w formie pisemnej, podczas gdy przepisy prawa materialnego przewidują wyłącznie, aby przelew był stwierdzony pismem, pojęć tych zaś nie można interpretować tożsamo;

i) naruszenie art.194 ust 1 i 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi przez ich niewłaściwą wykładnię i uznanie, że powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, podczas gdy sam wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu stanowi dowód tego, że określona kwota wierzytelności jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tej księdze zdarzenia, co powoduje wobec nieprzedstawienia przez pozwanego odmiennych dowodów, konieczność uznania, że dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych potwierdza wysokość dochodzonego roszczenia.

Apelujący wniósł ponadto o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z załącznika nr 1 wykazu wierzytelności do umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 marca 2017r.

Pozwana odpowiedzi na apelację nie złożyła.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja powoda, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy w całości aprobuje stanowisko Sądu Rejonowego, że powództwo nie mogło być uwzględnione. Zgromadzony materiał dowodowy został oceniony zgodnie z wymaganiami prawa procesowego, w tym też zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego oraz kodeksu postępowania cywilnego, których obrazę zarzucono w apelacji i nie dawał on podstawy do poczynienia ustaleń faktycznych uzasadniających roszczenie powoda.

W ocenie Sądu Okręgowego, dokumenty zgromadzone w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie były wystarczające do prawidłowej oceny roszczenia powoda jako usprawiedliwionego tak co do zasady, jak i co do wysokości. Wyjaśnić należy, że powód do akt sprawy złożył poświadczony za zgodność z oryginałem wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 marca 2017 r. zawartej z F. Bank, z którego wynika, że przedmiotem sprzedaży był tzw. Portfel Wierzytelności przysługujących zbywcy. Strona powodowa złożyła również pismo zawierające tabelę „wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 marca 2017 r.”, w której jest wymieniona osoba pozwanej i inne dane, w tym np. stan zadłużenia na dzień 25.05.2015r. oraz określenie terminu płatności na dzień 24.07.2015r. (k. 6). Ponadto powód złożył wydruk zawiadomienia o przelewie wierzytelności z dnia 11 kwietnia 2017r. nie dołączając dowodu doręczenia zawiadomienia pozwanej.

Zdaniem Sądu Okręgowego zgodzić się należy z Sądem pierwszej instancji, że powyższe dowody nie stanowiły dostatecznej podstawy do przyjęcia, że powód w drodze umowy cesji nabył wierzytelność dochodzoną pozvem. W wyciągu do umowy cesji nabywane wierzytelności zostały określone w sposób ogólny i nie wynika z niego, aby jej przedmiotem była także wierzytelność pozwanej P. P. wobec F. Bank. Powód nie wykazał również, iż jego poprzednikowi prawnemu przysługiwała wobec pozwanej wierzytelność w kwocie 780 zł.

Przelew wierzytelności regulują postanowienia art. 509 k.c. Przelew wierzytelności (cesja) jest umową na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu co do zasady może być wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Powinna ona być też w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana) Jak wskazał to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 maja 1999 r. III CKN 423/98 (Biuletyn Sądu Najwyższego 2000/1 str. 1) konieczne jest wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Wymaga się oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia.

W realiach tej sprawy brak zindywidualizowania wierzytelności przedmiotową umową cesji czynił niemożliwym uwzględnienie powództwa w oparciu o przedłożone dokumenty. Nie można bowiem mieć żadnej pewności, że ramach nabywanych wierzytelności (Portfel Wierzytelności) powodowy Fundusz nabył także i tę, o której mowa w pozwie. Należy podkreślić, że nabycia wierzytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów.

Zarówno w pozwie jak i w apelacji powód twierdził, iż źródłem zobowiązania dochodzonego pozvem jest umowa zawarta pomiędzy pozwaną a F. Bank i to właśnie wierzytelności wynikające z w/w umowy powód nabył na podstawie cesji wierzytelności z dnia 29 marca 2017r. Przy czym umowy takiej pomimo wezwania przez Sąd I instancji do złożenia dowodów na okoliczność istnienia zobowiązania po stronie pozwanej w stosunku do poprzednika prawnego powoda, nie przedstawił.

Faktu zbycia na rzecz pozwanego wierzytelności dochodzonej pozvem nie można również wywieść z treści zawiadomienia z dnia 11 kwietnia 2017r. W zawiadomieniu tym (...) S.A., działający w imieniu powoda informuje bowiem pozwaną, iż na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 marca 2017r. nabył wszelkie prawa i roszczenia z tytułu zobowiązań przysługujących F. Bank, nie precyzując o jakie roszczenia konkretnie chodzi i co stanowi ich źródło.

Uwzględniając powyższe zdaniem Sądu Okręgowego powód nie wykazał by jego poprzednikowi prawnemu przysługiwała względem pozwanej wierzytelność dochodzona pozvem i że taką wierzytelność nabył w drodze umowy cesji z dnia 29 marca 2017r.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy działając na zasadzie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

SSO Alicja Wiśniewska